

могатъ да ме сушатъ и да ме оставятъ на свесла за зимата. Но не искамъ да ме превръщатъ въ отрова, за да опиватъ людетѣ!

— Достатъчно! — ударилъ звънецътъ сѣдията и далъ петъ минути отиди.

Щомъ подсѣдимитъ излѣзли въ коридора, човѣкътъ рекълъ:

— Падна ли ми сега! — затекълъ се къмъ лозата, грабналъ билникътъ отъ рѣцетъ и го наклонилъ къмъ устата си. На единъ дъхъ го пресушилъ до дъно.

Но виното било отлежало, силно и човѣкътъ се напилъ. Тръгналъ да си върви и почналъ да криви по коридора на сѣда. Рекълъ да излѣзе на вѣнъ, подхлѣзналъ се по каменнитъ стѣпала, търкулналъ се надолу като човалъ съ картофи и си пукналъ черепа.

Като се върнали да чуятъ присѣдата, казали на сѣдията, че човѣкътъ се напилъ и се наранилъ тежко — сега е въ болницата.

— Значи, вие му прочетохте присѣдата вмѣсто мене, — забелязалъ сѣдията.

— Самъ си я прочете, господинъ сѣдия, — усмихнала се лозата

Сѣдията станалъ, затворилъ червенитъ корици на преписката и отсѣкълъ:

— Прекратявамъ дѣлото.

Дѣлото, наистина, било прекратено. Останалъ само човѣкътъ да ходи вѣчно съ пукната глава. Вие го виждате и днесъ да излиза отъ нѣкоя крѣчма или болница съ бѣла превръзка на главата. Но то е за наказание, за гдето отъ божествения слънчевъ даръ на природата направи най-силната опияняваща отрова — майка на толкова злини въ живота.

АТАНАСЪ ДУШКОВЪ

Който крѣчмата отваря, кжщата си затваря.

Който къмъ крѣчмата налита, въ кжщи нѣма топла пита.

Кое то трезвенъ умъ направи, пияна глава го разваля.

Стилианъ Чилингировъ

